§ 3.

Stk. 1. Det i § 1 omhandlede midlertidige Tillæg refunderes Kommunerne efter de Regler, som gælder for den Rente, til hvilken Tillægget er ydet. I Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle oppebærer Aldersrente og den anden Invaliderente, betragtes Tillægget som ydet med Halvdelen til hver af Ægtefællerne.

Stk. 2. I særlige Tilfælde kan Finansministeren bestemme, at der ydes Kommunerne et særligt Forskud paa den dem tilkommende Refusion fra Statskassen og Tilskuddet fra den fælleskommunale Udligningsfond.

Stk. 3. Om Opførelse i Kommunernes Regnskaber af de omhandlede Udgifter og om Indsendelse og Revision af Regnskaber gælder de i Folkeforsikringslovens § 66 fastsatte Regler.

§ 4.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft straks.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ved § 2 i Lov Nr. 399 af 18. November 1939 og ved Lov Nr. 53 af 17. Februar 1940 blev der tilvejebragt Hjemmel for Ydelsen af midlertidige Tillæg til Alders- og Invaliderentenydere, idet man fandt det nødvendigt ved saadanne midlertidige Tillæg at yde Rentenyderne en vis Kompensation for den Prisstigning, som var indtraadt paa Grund af Krigssituationen, en Kompensation, der skulde dække Tidsrummet indtil 1. April 1940, da Renterne blev reguleret i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 85. Ved Reguleringen pr. 1. April 1940 blev derefter i Henhold til den nævnte Bestemmelse Renternes Grundbeløb m. v. forhøjet paa Grundlag af Januarpristallet med 4 Portioner à 3 pCt. eller ialt med 12 pCt. af de i Loven fastsatte Beløb.

Da det Prisgrundlag, paa hvilket denne Regulering fandt Sted, imidlertid i nogen Grad er forrykket, maa det anses for nødvendigt, at der ydes Rentenyderne en Hjælp for Tiden, indtil Renterne paany kan reguleres, d. v. s. den 1. April 1941.

Det erindres i denne Forbindelse, at der allerede er truffet en særlig Ordning, for saa vidt angaar *Brændselsspørgsmaalet*, idet Grænsen for det Beløb, Kommunerne i indeværende Finansaar kan yde som personlige Tillæg, ved Lov Nr. 397 af 25. Juli 1940 er forhøjet fra 7½ pCt. til 12 pCt. af de i forrige Finansaar udbetalte Rentegrundbeløb.

For saa vidt angaar *Prisstigningen i øvrigt*, maa der efter Regeringens Opfattelse nødvendigvis ydes Rentenyderne en vis Kompensation for den allerede stedfundne Prisstigning, navnlig under Hensyn til Stigningen i *Levnedsmiddelpriserne*. Ved Lov Nr. 496 af 23. September 1940 om Tillæg til Lov Nr. 276 af 30. Maj 1940 om det for Regulering af Arbejdslønninger gældende Pristal er nu Lønninger inden for en vis Grænse forhøjet med 6,25 Øre pr. Time for mandlige Arbejdere, svarende til 78 Kr. for et halvt Aar, og med 4,15 Øre pr. Time for kvindelige Arbejdere, svarende til 59,74 Kr. i et halvt Aar. Man vil finde det rimeligt, at den Kompensation, der skal ydes Rentenyderne, stilles i et vist Forhold til disse Løntillæg, hvorved man dog paa den ene Side maa tage Hensyn til, at en Rentenyders Budget ligger væsentlig under en fuldt beskæftiget Gennemsnitsarbejders, medens der paa den anden Side netop, fordi Rentenydernes Indtægt er saa lav, bør ydes Dækning for en forholdsvis større Del af Prisstigningen, end Tilfældet er for Gennemsnitsarbejdernes Vedkommende. Man vil herefter anse det for rigtigst, at Kompensationen til Ægtepar bliver gennemsnitlig knap $^2/_3$ af en mandlie Arbejders Løntillæg, medens der til enliga Rentenydere ydes en Kompensation pag gennemsnitlig godt Halvdelen af en kvindelig Arbejders Løntillæg.